

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 3Csp/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919201353
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Krajčiová
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2020:5919201353.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudkyňou JUDr. Renátou Krajčiovou v spore žalobkyne: E. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/X, A. J., zast. Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52635970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35792752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,00 eur do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

II. V ostatnej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Súd p r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 25%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnutím vydaným súdnym úradníkom.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.08.2019 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,- eur. Žalobkyňa uviedla, že uzatvorila dňa 17.07.2014 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500070179, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.200,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 30 mesačných splátkach po 79,01 eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,03 % a RPMN 21,42 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť, bola 1.516,- eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobkyňa vo svojej žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedla, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 11.02.2019 sp.zn. 2Csp/48/2018 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 974,38 eur, vrátane náhrady trov konania v rozsahu 100%. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky: a) žalovaný ako dodávateľ porušil viaceré ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., b) žalovaný ako veriteľ sa nesprával v uvedenom vzťahu poctivo, keď zavádzal žalobkyňu, ako spotrebiteľku rôznymi výškami celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník zaplatiť, c) v zmluve je uvedená nesprávna výška ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko žalovaný vykonal započítanie a započítal si sumu poplatku za poskytnutie úveru vo výške 40 eur, d) do výpočtu RPMN je potrebné zahrnúť všetky poplatky, ktoré

spotrebiteľ podľa zmluvy o úvere alebo s ňou súvisiacich dojednaní musí zaplatiť, pričom odčlenenie časti poplatku do formálnej samostatnej zmluvy je obchádzaním zákona, e) v zmluve absentujú ďalšie náležitosti zmluvy, ktoré má zmluva z pohľadu zákona obsahovať a to absencia adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, absencia termínu konečnej splatnosti úveru, ako aj absencia doby trvania zmluvy, f) vyhodnotil dohodu o poskytnutí služby ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžila po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom, ale slúžila záujmom dodávateľa a spôsobila značnú nerovnováhu v postavení oboch zmluvných strán. Proti predmetnému Rozsudku podal žalovaný odvolanie, pričom Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 27.06.2019 sp.zn. 9Co/142/2019 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pričom vo veci dodal, že v konaní žalovaného vidí úmysel získať neprimerane vysokú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že Zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Žalobkyňa má za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. Vo veci totiž existuje 1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z.; konkrétne sa jednalo o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru; 2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté Rozsudkom; 3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaný, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.12.2017, sp.zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp.zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp.zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Žalobkyňa poukázala na rozhodovaciu prax súdov (rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 29.06.2016 sp.zn. 5Co/934/2015, rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.05.2016 sp.zn. 13C/329/2015, rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 24.02.2015, sp.zn. 18Co/285/2014, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 25.05.2015, sp.zn. 11Co/159/2015, rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 31.03.2016, sp.zn. 7Co/350/2015. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyne vyčísluje na sumu 400,- eur, ktorá by mohla vychádzať z ujmy hroziacej žalobkyne v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu

súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 316,- eur (celková čiastka - istina úveru). Skutočná odplata za úver však predstavovala sumu až 1.210,30 eur (celková odplata, vrátane Dohody - skutočne poskytnutý úver); v tejto výške boli majetkové práva žalobkyne ohrozené. Preto považuje výšku primeraného finančného zadostučinenia 400,- eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadostučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Výšku primeraného zadostučinenia odôvodnila skutočnosťou, že zo strany žalovaného išlo o úmysel obohatiť sa na úkor žalobkyne, teda žalovaný vedome poskytol žalobcovi taký úver, ktorý bol pre ňu nevýhodný, čo sa odzrkadľovalo napr. v každodennom živote, nakoľko žalobkyňa musela platiť vysoké splátky (čím sa znižovala jej životná úroveň).

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 29.10.2019 uviedol, že žalobkyni žiadny nárok na ňou uplatňovaný nárok nevznikol, a ani neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohla uplatňovať. Poprel tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého by porušenie ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. malo predstavovať podklad pre záver o porušení práva žalobcu ako spotrebiteľa. Takýto záver neobstojí, pretože neuvedenie náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z.z. spája negatívny dôsledok pre veriteľa v podobe straty nároku na úroky a poplatky. Toto ustanovenie nie je konštruované ako právo spotrebiteľa alebo povinnosť veriteľa určená na ochranu spotrebiteľa. Jeho nedodržanie sankcionuje veriteľa, a predstavuje prospech pre spotrebiteľa. Zákonná úprava teda nespája vznik nároku na finančné zadostučinenie s iným prípadom, ako je ten, v ktorom sa uplatňuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Táto podmienka nie je v tejto veci preukázaná. Žalobkyňa v podanej žalobe teda neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Takýto záver, teda že nedodržanie § 9 predstavuje porušenie práv spotrebiteľa, nevyplýva ani z rozsudku, na ktorý sa v žalobe odkazuje. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje pritom rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. Namietol neopodstatnenosť postupu, ktorým žalobkyňa ozrejmuje spôsob určenia sumy 400,- eur. Žalobkyňa v žalobe tvrdí, že žalovaný neuvedením náležitosti podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. porušil svoju povinnosť. Táto skutočnosť nezakladá nárok na finančné zadostučinenie, pretože nejde o porušenie ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa, ktorého porušenie by spájalo nejaký negatívny pre spotrebiteľa. Naopak, predstavuje negatívny dôsledok pre veriteľa. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný navrhol, aby súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Replika žalobcu. Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobkyne na primerané zadostučinenie, hoci jej nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva na pravdivé, riadne a včasné informácie o poskytovanom produkte (spotrebiteľskom úvere), je teda splnená, o čom bolo právoplatne rozhodnuté. Rozsudky, ktoré žalobkyňa k žalobe priložila, sú právoplatné, teda záväzné pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd. V konečnom dôsledku, aj aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Zároveň poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017. Vzhľadom na vyššie uvedené je argumentácia žalovaného celkom bezvýznamná a odporujúca súdnej praxi. Ak by mali akceptovať názor, že predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, potom by zrejme spotrebiteľ takéto rozhodnutie nikdy nedosiahol, pretože súdy riešia bezúročnosť úveru, neplatnosť zmluvy alebo neprijateľnosť podmienky spravidla ako otázku predbežnú a vo výroku uložia veriteľovi zaplatiť určitú sumu. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadostučinenia, túto žalobkyňa dostatočne odôvodnila s odkazom na

konkrétne skutočnosti. Napokon, ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobkyne. Napokon nemožno prehliadať skutočnosť, že žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Záverom poukázala aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania.

4. Duplika žalovaného. Žalovaný naďalej trvá na tom, že žalobkyňa v konaní nepreukázala skutočnosti, na základe ktorých by bol nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnený. V konaní nebolo preukázané porušenie spotrebiteľských práv, pokiaľ žalobkyňa poukazuje na povinnosť žalovanej vydať bezdôvodné obohatenie. Poukázal na skutočnosť, že v predmetnom konaní nebolo konštatované porušenie spotrebiteľského práva. Súd v predmetnom konaní rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. V predmetnom konaní nebolo žiadny spôsobom preukázané porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa, ktoré spotrebiteľ musel uplatniť. Žalovaný naďalej zotrváva na svojom predchádzajúcom vyjadrení, že žalobkyňa nevznikol nárok na uplatnenie si finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa v podanom vyjadrení neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by preukázali jej nárok. V pôvodnom konaní, na ktorý odkazuje žalobkyňa, súd uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi bezdôvodné obohatenie, ako aj trovy súdneho konania, ale nijakým spôsobom z rozhodnutia súdu nevyplýva osvedčenie a preukázanie toho, že boli porušené jeho spotrebiteľské práva.

5. Pojednávania konaného dňa 05.03.2020 sa nezúčastnila žalobkyňa ani jej právny zástupca, žalovaný ani jeho právny zástupca. Všetci mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. Právny zástupca žalobkyne doručeným tunajšiemu súdu ospravedlnil neúčast' svoju aj žalobkyne na pojednávaní, žiadal konať v ich neprítomnosti s poukazom na skutočnosť, že všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci sú obsiahnuté v písomných podkladoch doložených v súdnom spise a na pojednávaní nie je potrebná ich účasť a tiež z dôvodu hospodárnosti konania. Právny zástupca žalovaného ospravedlnil neúčast' na pojednávaní svoju aj žalovaného z dôvodu hospodárnosti a nezvyšovania nákladov spojených so súdnym konaním a vyjadril súhlas s vykonaním pojednávania v neprítomnosti. Preto súd vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti.

6. Súd sa v rámci vykonaného dokazovania oboznámil s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 2Csp/48/2018, a to najmä s rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 2Csp/48/2018-108 zo dňa 11.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/142/2019-161 zo dňa 27.06.2019.

7. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Podľa § 3 ods. 5 veta tretia Z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. V tomto konaní domáhala sa žalobkyňa voči žalovanému zaplata sumy 400,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na tvrdenie o porušení povinností ustanovených citovaným zákonom, zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, Občianskym zákonníkom zo strany žalovaného a tvrdenie ú úspešnom uplatnení porušenia týchto povinností na súde. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplývajú nasledovné predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia: existencia porušenia povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, resp. osobitný predpis, spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie predmetnej povinnosti a napokon existencia príčinnej súvislosti medzi porušením uvedenej povinnosti veriteľom a úspešným uplatnením porušenia

uvedenej povinnosti na súde spotrebiteľom. Súd v tomto spore skúmal, či došlo k naplneniu požadovaných zákonných predpokladov.

9. Súd mal v konaní preukázané z pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 2Csp/48/2018 a zároveň nebolo medzi stranami sporné, že žalobca uzatvoril dňa 17.07.2014 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č.8500070179, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 1.200,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazal splácať v 30 mesačných splátkach po 79,01 eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,03 % a RPMN 21,42 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný vrátiť bola 1.516,- eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Konanie bolo vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 2Csp 48/2018 - Krajský súd v Žiline potvrdil rozsudkom č.k. 9Co/142/2019-161 zo dňa 27.06.2019 rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 2Csp/48/2018-108 zo dňa 11.02.2019, ktorým žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 974,38 eur. Súd v uvedenom spore z predmetnej zmluvy zistil existenciu viacerých porušení zákona, a to najmä týkajúcich sa náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch: a) žalovaný ako dodávateľ porušil viaceré ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., b) žalovaný ako veriteľ sa nesprával v uvedenom vzťahu poctivo, keď zavádzal žalobkyňu, ako spotrebiteľku rôznymi výškami celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník zaplatiť, c) v zmluve je uvedená nesprávna výška ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko žalovaný vykonal započítanie a započítal si sumu poplatku za poskytnutie úveru vo výške 40 eur, d) do výpočtu RPMN je potrebné zahrnúť všetky poplatky, ktoré spotrebiteľ podľa zmluvy o úvere alebo s ňou súvisiacich dojednaní musí zaplatiť, pričom odčlenenie časti poplatku do formálnej samostatnej zmluvy je obchádzaním zákona, e) v zmluve absentujú ďalšie náležitosti zmluvy, ktoré má zmluva z pohľadu zákona obsahovať a to absencia adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, absencia termínu konečnej splatnosti úveru, ako aj absencia doby trvania zmluvy, f) vyhodnotil dohodu o poskytnutí služby ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžila po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom, ale slúžila záujmom dodávateľa a spôsobila značnú nerovnováhu v postavení oboch zmluvných strán. Krajský súd v Žiline v rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie dodal, že v konaní žalovaného vidí úmysel získať neprímerane vysokú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyňi vydať. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 06.08.2019.

10. Vzhľadom na zistený skutkový stav súd má za to, že sú splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa citovaného zákonného ustanovenia. Žalovaný porušil povinnosti ustanovené osobitnými predpismi, konkrétne žalovaný ako dodávateľ porušil viaceré ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. - zavádzal žalobkyňu rôznymi výškami celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník zaplatiť, v zmluve bola uvedená nesprávna výška ročnej percentuálnej miery nákladov, v zmluve absentujú ďalšie náležitosti zmluvy, a to adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, termín konečnej splatnosti úveru, doba trvania zmluvy, vyhodnotil dohodu o poskytnutí služby ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňa na súde úspešne uplatnila porušenie týchto povinností - na základe jej žaloby podľa § 137 písm. a/ CSP (žaloba na splnenie povinnosti, v tomto prípade o vydanie bezdôvodného obohatenia) po prejednaní sporu bolo o tom právoplatne rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline v prospech žalobkyne. Je nepochybné, že práve v dôsledku porušenia predmetných povinností veriteľom - nedostatočného, resp. zavádzajúceho informovania spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru, došlo zo strany spotrebiteľa k platbám bez právneho dôvodu, resp. z neplatného právneho úkonu, čo predstavovalo nezákonné získanie finančných prostriedkov veriteľom a na základe toho súd priznal spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Hoci zákon nevyžaduje pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia existenciu ujmy reálne vzniknutej spotrebiteľovi, v tomto prípade je zrejmé, že došlo ku vzniku ujmy u spotrebiteľa - bolo zasiahnuté do jeho majetkovej sféry, a to v rozsahu 974,38 eur. Túto sumu prijal veriteľ od spotrebiteľa neoprávnene. Existencia príčinnej súvislosti je nepochybné daná. Súd zohľadnil pri svojom rozhodovaní aktuálnu judikatúru (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/10/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/934/2015, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/159/2015). Preto súd dospel k záveru, že žaloba je čo do základu dôvodná.

11. K výške uplatneného nároku 400,- eur súd má za to, že nezodpovedá v celom rozsahu zákonnej požiadavke primeranosti. Súd vychádzal pri posudzovaní tejto otázky na jednej strane zo skutočnosti, že na základe uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vykonal spotrebiteľ úhrady celkom vo výške 2.134,38 eur, zo strany veriteľa boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1.160,- eur, pričom vzniknutý rozdiel vo výške 974,38 eur predstavoval bezdôvodné obohatenie veriteľa a spotrebiteľ musel vyvinúť nezanedbateľné úsilie s cieľom domôcť sa jeho vydania od veriteľa a keďže veriteľ odmietol plniť, nevyhnutnosťou pre spotrebiteľa sa stalo domáhanie sa práva na súde. Konanie na súde kladie na strany sporu požiadavky týkajúce sa vynaloženej energie na zabezpečenie právneho zastúpenia, podanie žaloby, ďalších písomných podaní, resp. prípravu a účasť na pojednávaní, ako aj vynaložených výdavkov v súvislosti so vznikom trov konania. Spotrebiteľ v tomto prípade nemal na výber, a to predovšetkým k výške sumy bezdôvodného obohatenia a odmietavý postoj veriteľa. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že plnil uvedenú sumu veriteľovi na základe uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v presvedčení, že táto zmluva bola uzavretá v súlade so zákonom a že dohodnuté podmienky úveru zodpovedajú požiadavke zákona. Súd poukazuje najmä na satisfakčnú funkciu finančného zadosťučinenia, t.zn. priznanie náhrady za vynaložené úsilie spojené so súdnym konaním, ktoré musel spotrebiteľ podstúpiť, pričom v prípade dodržania všetkých zákonom stanovených povinností zo strany veriteľa pri uzatváraní tejto zmluvy by to potrebné nebolo. Zároveň je významná aj odradzovacia funkcia finančného zadosťučinenia s cieľom eliminovať porušovanie zákonných povinností veriteľom v budúcnosti. Na druhej strane uplatnená výška finančného zadosťučinenia dosahuje cca 41% neoprávnene získaných peňažných prostriedkov veriteľom, ktoré veriteľ odmietal spotrebiteľovi vrátiť a podľa názoru súdu, ide už o značné percentuálne vyjadrenie, keď bolo potrebné zohľadniť individuálnu okolnosť tohto prípadu - žalobkyňa na základe uzavretej úverovej zmluvy prechodne disponovala finančnými prostriedkami veriteľa až do ich splatenia vo výške sumy 1.160,- eur, služby žalovaného žalobkyňa nepochybne využila, preto súd má za to, že suma 200,- eur titulom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni zodpovedá nastoleniu spravodlivej rovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán a zákonom sledovanému účelu tohto právneho inštitútu. Podľa názoru súdu žaloba je dôvodná čo do výšky 200,- eur a preto v tejto časti súd žalobe vyhovel. V ostatnej časti bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

12. K námietkam žalovaného súd uvádza nasledovné: Pokiaľ žalovaný uviedol, že nedodržanie § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. nepredstavuje porušenie práv spotrebiteľa, ktoré by predstavovalo negatívny dôsledok pre spotrebiteľa, že ani z predmetných rozsudkov nevyplýva konštatovanie porušenia spotrebiteľského práva - súd rozhodol len o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa preukázané nebolo, súd sa s uvedeným tvrdením nestotožňuje. Podľa názoru súdu ide o rozhodnutie o vydaní bezdôvodného obohatenia práve v súvislosti s porušením povinností ustanovených osobitnými predpismi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a vzhľadom na skutočnosť, že veriteľ sa bezdôvodne obohatil, nezákonne získal peňažné prostriedky, t.j. došlo k zásahu do majetkovej sféry spotrebiteľa, porušenie zákona je vyššej intenzity, ako v prípade len samotného konštatovania porušenia povinností. Konštatovanie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v danom prípade na ochranu spotrebiteľa nepochybne nepostačovalo. Súd na základe žaloby spotrebiteľa musel sa zaoberať otázkou vrátenia neoprávnene prijatých súm veriteľom, čo tento mimosúdne preukázateľne odmietal. K výške nároku na finančné zadosťučinenie namietal žalovaný neopodstatnenosť postupu, ktorým žalobkyňa ozrejmuje spôsob určenia sumy 400,- eur. Súd má za to, že túto námietku čiastočne zohľadnil pri svojom rozhodovaní, keď bola priznaná suma finančného zadosťučinenia len vo výške 200,- eur a v ostatnej časti bola žaloba zamietnutá.

13. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 25%, keď prihliadol na to, že žalobkyňa bola v celom rozsahu úspešná ohľadom základu nároku (100%) a čiastočne úspešná ohľadom jeho výšky (50%). Súd dospel k záveru, že spravodlivému usporiadaniu veci zodpovedá priznanie nároku žalobkyni na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 25%.

Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP:

- (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
- (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.